

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 397/2013-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., P., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 46 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Poprad v konaní vedenom pod ČVS: ORP-154/OVK-PP-2008, postupom Okresného súdu Poprad v konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 77/2009, sp. zn. 5 Nt 4/2012 a sp. zn. 5 Nt 11/2012 a jeho uznesením z 8. decembra 2008 (rozhodnutie o vzatí do väzby), rozsudkom zo 14. decembra 2009 a uznesením z 18. októbra 2012, postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 2 To 50/2010 a sp. zn. 7 Tos 23/2012 a jeho uzneseniami z 27. januára 2011 a 29. januára 2013, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 5/2012 a jeho uznesením z 21. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2013 doručená sťažnosť J. K., P., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 46 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Poprad (ďalej len „vyšetrovateľ PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-154/OVK-PP-2008, postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 77/2009, sp. zn. 5 Nt 4/2012 a sp. zn. 5 Nt 11/2012 a jeho uznesením z 8. decembra 2008 (rozhodnutie o vzatí do väzby), rozsudkom zo 14. decembra 2009 a uznesením z 18. októbra 2012, postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 To 50/2010 a sp. zn. 7 Tos 23/2012 a jeho uzneseniami z 27. januára 2011 a 29. januára 2013, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 5/2012 a jeho uznesením z 21. februára 2012.

Zo sťažnosti, z jej príloh a z ústavným súdom vyžiadaných napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 77/2009 zo 14. decembra 2009 uznaný vinným zo spáchania zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), b) a c) a ods. 2 písm. d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), prečinu sexuálneho zneužívania podľa § 202 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia

slobody v trvaní 14 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a trest prepadnutia veci.

Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovateľ a ďalšia obžalovaná odvolania, o ktorých krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 50/2010 z 27. januára 2011 podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) rozhodol tak, že ich ako nedôvodné zamietol.

Následne sťažovateľ podal proti druhostupňovému rozhodnutiu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 5/2012 z 21. februára 2012 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože neboli splnené dôvody dovolania.

Sťažovateľ neskôr vo svojej trestnej veci podal návrh na povolenie obnovy konania, ktorý však okresný súd uznesením č. k. 5 Nt 4/2012-18 z 24. mája 2012 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Práva podať sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ vzdal priamo na verejnom zasadnutí po vyhlásení tohto rozhodnutia.

Dňa 21. augusta 2012 však sťažovateľ opäť podal okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania, ktorý okresný súd uznesením č. k. 5 Nt 11/2012-16 z 18. októbra 2012 podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd uznesením č. k. 7 Tos 23/2012-35 z 29. januára 2013 rozhodol podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak, že ju zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov v uvedených konaniach týkajúcich sa jeho trestnej veci došlo k porušeniu jeho označených základných práv zaručených ústavou a listinou, resp. práv zaručených dohovorom a dodatkovým protokolom.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí:

«Podkladom pre moje začatie trestného stíhania v zmysle par. 199 ods. 1 Trest. poriadku a súčasne pre začatie trestného stíhania podľa par. 206 ods. 1 Trest. poriadku, mňa ako obvineného bolo oznámenie o „údajnom“ spáchaní trestnej činnosti, ktoré bolo vykonané tak, ako to vyplýva z oznámenia V. V. dňa 4. decembra 2008 v čase od 10.30 hod. do 12.45 hod. za prítomnosti jej triednej učiteľky...

Následne toho istého dňa, t. j. 4. decembra 2008, bol vykonaný výsluch svedka V. V..., pričom výsluch bol realizovaný v čase od 14.30 hod. do 15.45 hod.

Dňa 4. decembra 2008 som bol vyrozumený v telefonickom rozhovore, že sa mám dostaviť na políciu... Po cca 15 min... som sa dostavil na miesto policajného zboru, bolo niečo po 17.00 hod..., kde som bol následne zadržaný vyšetrovateľom PZ P..., kde mi predložil uznesenie o vznesení obvinenia a tým aj trestného stíhania mojej osoby...

V zmysle... par. 33 Trestného poriadku som teda mohol v trest. konaní vystupovať ako obvinený až po tom, čo som prebral uznesenie o vznesení obvinenia, teda po 17.00 hod. dňa 4. decembra 2008...

Zo spisového materiálu nevyplýva, že vyšetrovateľ bol začal konanie vo veci tak, ako to skonštatoval Najvyšší súd Slovenskej rep., rozhodnutie sp. zn. 2 Tdo 5/2012, a napriek tomu svedeckú výpoveď voči konkrétnej osobe vykonanú pred samotným vznesením obvinenia bez prítomnosti obhajcu považuje za výpoveď v súlade s príslušnými právnymi predpismi...

... po mojom zadržaní dňa 4. decembra 2008 po 17-tej hod. a odmietnutí vypovedať bez prítomnosti môjho právnik a odmietnutie o ustanovenie obhajoby v zmysle par. 40 ods. 2 Trest. poriadku, ale nie odmietnutie obhajoby podľa vlastného výberu, mi nebol určený termín dokedy si mám zvoliť obhajcu a keby som si ho nezvolil môže mi ho zvoliť iná oprávnená osoba. O 17.45 hod. ma vyšetrovateľ PZ – P. zatkol...

Následne som bol prevezený na Obv. odd. PZ – P. do cely predbežného zadržania...

Nikto ma neinformoval pri mojom zadržaní a následnom zatknutí, že bol vykonaný výsluch svedkyne V., a to isté, to už som bol v CPZ, že sa ide vykonať výsluch svedkyne S. M. dňa 5. decembra 2008.

Túto jej výpoveď... vykonanú bez mojej prítomnosti a prítomnosti obhajcu, kde ma nik neupozornil ani neinformoval, že bude vykonaný výsluch sv. M. sa tiež opiera

ako o zákonný získaný dôkaz aj Krajský súd Prešov v konaní o obnove konania sp. zn. 7 Tos 23/12...

Tu by som chcel poukázať na to, že osoba vo väzbe musí byť informovaná o podaniach založených do spisu a musí mať skutočnú možnosť sa k nim vyjadriť...

Dňa 8. decembra 2008 na pojednávaní o rozhodovaní o mojej väzbe ma ani p. sudca... tiež neoboznámil so skutočnosťou, že už boli vykonané výsluchy svedkýň... a na moju otázku, že prečo sa pojednáva bez prítomnosti môjho advokáta som dostal odpoveď..., že tu na tomto konaní mi ho netreba...

Opätovný výsluch v prítomnosti môjho obhajcu boli vykonané dňa 29. apríla 2009.

Svedkyňa V. V. odmietla vypovedať..., ale nepotvrdila, že trvá na svojej výpovedi zo dňa 4. decembra 2008. Následne bola vypočutá len v konaní pred súdom na Okresnom súde Poprad, kde využila svoje zákonné právo v zmysle par. 130 Trest. poriadku...

... v konaní pred súdom, tak aj pri vyšetrovateľovi PZ – P. mi bolo popreté a obmedzené moje právo na obhajobu a tým aj právo na spravodlivý proces...

Svedkyňa S. M. dňa 29. apríla 2009, za prítomnosti obhajcu vypovedala prakticky v môj prospech, avšak súd túto jej výpoveď... nepovažoval za dôveryhodnú a prikláňal sa k výpovedi robenej dňa 5. decembra 2008, bez prítomnosti môjho obhajcu alebo mojou prítomnosťou...

Mám za to, že táto výpoveď sa dá označiť za procesne nezákonnú...

Výpovede oboch svedkýň... boli jedinými priamymi dôkazmi...

Pojednávanie na Okresnom súde v Poprade a využitím svojho zákonného práva v zmysle par. 130 Trest. por. svedkyňou V. mi bolo obmedzené a popreté právo na obhajobu, klásť svedkyňi otázky a tak dokázať svoju nevinu a dokázať, že svedkyňa V. napriek skutočnosti jej rozporov vo výpovedi zo dňa 4. decembra 2008 nevypovedala pravdu. Tu chcem poukázať aj na hrubé porušenie ustanovenia čl. 12 ods. 2 Ústavy...

Moje odsúdenie založené a uznané výpovedami svedkýň... prijaté Okresným súdom Poprad a nasledujúcimi súdmi, mi bolo popreté moje základné právo a hrubo porušené a garantované aj Ústavou Slovenskej republiky tak aj právo na spravodlivý proces, právo na rovnosť strán, nerešpektovanie nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej rep...

Mám zato, že v mojom prípade došlo jak orgánov činných v trestnom konaní, tak aj pri rozhodovaní o uvalení väzby, tak aj v postupe súdov... k hrubému poručeniu

môjho základného práva a slobody, práva na obhajobu, ktoré mi garantuje čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článok 36 Listiny, článok 6 ods. 1, ods. 3 písm. b, písm. c, písm. d Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Skutočnosť, že hlavný dôkaz výpoveď svedkyne V. bola vykonaná pred tým, ako som sa dozvedel o začatí trestného konania a o vznesení obvinenia voči mojej osobe došlo k porušeniu môjho základného práva na obhajobu, tiež, že ma nik neinformoval o úkone výsluchu svedkyne M. napriek skutočnosti, že mi bola obmedzená osobná sloboda... Bolo mi zmarené a odopreté moje právo – právo sa obhajovať a právo zúčastniť sa na vyšetrovacích úkonoch...

... je zrejmé, že súdy záver o vine... založili na procesne nepoužiteľnom dôkaze, ich postup nebol v súlade so zásadami zákonnosti trestného konania, zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností a voľného hodnotenia dôkazov, popretie a obmedzenie môjho práva a slobody v dôsledku čoho došlo aj k porušeniu zásady prezumpcie neviny čl. 6 ods. 2 Dohovoru...»

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že

„1. Základné právo sťažovateľa J. K... zaručené v čl. 46, čl. 50 Ústavy Sloven. rep., článok 20 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a článkom 1 Protokolu č. 1, článok 36 ods. 1 Listiny zákl. práv a slobôd, článok 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru... vyšetrovateľom PZ – P., rozhodnutím o vzatí do väzby dňa 8. 12. 2008, Okresným súdom Poprad, rozsudkom Okresného súdu v Poprade sp. zn. 5 T 77/2009 zo dňa 14. decembra 2009, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 To 20/2010 (správne má byť sp. zn. 2 To 50/2010, pozn.) zo dňa 27. 1. 2011, unesením Najvyššieho súdu Slovenskej rep. sp. zn. 2 Tdo 5/2012 zo dňa 21. 2. 2012, uznesením Okresného súdu v Poprade sp. zn. 5 Nt 4/2012, uznesením Okresného súdu v Poprade sp. zn. 5 Nt 11/2012 zo dňa 18. 10. 2012, uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 1. 2013 sp. zn. 7 Tos 23/12-35 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 21. januára 2013 (správne má byť 29. januára 2013, pozn.) sp. zn. 7 Tos 23/12-35 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie. ...

4. J. K. priznáva náhradu trov konania 134,79 €...“.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom konania je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 a čl. 50 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a s čl. 1 dodatkového protokolu, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny, práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru postupom vyšetrovateľa PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-154/OVK-PP-2008, postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 5 T 77/2009, sp. zn. 5 Nt 4/2012 a sp. zn. 5 Nt 11/2012 a jeho uznesením z 8. decembra 2008 (rozhodnutie o vzatí do väzby), rozsudkom zo 14. decembra 2009 a uznesením z 18. októbra 2012, postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 To 50/2010 a sp. zn. 7 Tos 23/2012 a jeho uzneseniami z 27. januára 2011 a 29. januára 2013, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 5/2012 a jeho uznesením z 21. februára 2012.

Podľa čl. 13 ods. 4 ústavy pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 50 ods. 4 ústavy obvinený má právo odoprieť výpoveď; tohto práva ho nemožno pozbaviť nijakým spôsobom.

Podľa čl. 50 ods. 5 ústavy nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

- a) byť bez meškania a v jazyku, ktorému rozumie, podrobne oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu;
- b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;
- c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, alebo pokiaľ nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu, aby sa mu poskytol bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú;
- d) vyslúchať alebo dať vyslúchať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe;
- e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku používanému pred súdom alebo týmto jazykom nehovorí.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

1. K namietanému porušeniu práv postupom vyšetrovateľa PZ v konaní vedenom pod ČVS: ORP-154/OVK-PP-2008, postupom okresného súdu v konaniach

vedených pod sp. zn. 5 T 77/2009 a sp. zn. 5 Nt 4/2012 a jeho rozsudkom zo 14. decembra 2009 a uznesením z 8. decembra 2008 (rozhodnutie o vzatí sťažovateľa do väzby), postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 50/2010 a jeho uznesením z 27. januára 2011 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo 5/2012 a jeho uznesením z 21. februára 2012

1.1 Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Podľa zistenia ústavného súdu konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 5 T 77/2009 bolo právoplatne skončené 27. januára 2011, a to rozsudkom zo 14. decembra 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 50/2010 z 27. januára 2011. Podľa zistenia ústavného súdu bol rozsudok okresného súdu doručený sťažovateľovi 15. apríla 2010 a jeho obhajkyňi 14. apríla 2010. Uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 5. augusta 2011 a jeho obhajkyňi 4. augusta 2011.

Konanie o dovolaní vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Tdo 5/2012 bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia z 21. februára 2012, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 30. marca 2012 a jeho obhajkyňi 28. marca 2012.

Konanie o návrhu na obnovu konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 5 Nt 4/2012 bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia č. k. 5 Nt 4/2012-18 z 24. mája 2012 (sťažovateľ sa vzdal práva podať sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu), ktoré bolo sťažovateľovi doručené ešte v tom istom mesiaci.

Z uvedených zistení vyplýva, že všetky namietané konania vrátane prípravného konania vedeného vyšetrovateľom PZ pod ČVS: ORP-154/OVK-PP-2008, ako aj konania o vzatí sťažovateľa do väzby, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie z 8. decembra 2008, boli právoplatne skončené viac ako dva mesiace pred podaním sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu 2. mája 2013 (podané na poštovú prepravu 30. apríla 2013).

Sťažnosť v tejto časti bola teda podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

1.2 Sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 a čl. 50 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 77/2009 zo 14. decembra 2009, uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 50/2010 z 27. januára 2011, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 5/2012 z 21. februára 2012 a uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Nt 4/2012 z 24. mája 2012 bolo navyše možné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre jej neprípustnosť.

Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Sťažovateľ už v minulosti podal ústavnému súdu dve sťažnosti doručené 9. decembra 2011 a 25. júna 2012, ktoré boli vedené pod sp. zn. IV. ÚS 8/2012 a sp. zn. I. ÚS 348/2012, a ktorými namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 a čl. 50 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práv zaručených v čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 77/2009 zo 14. decembra 2009, uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 50/2010 z 27. januára 2011, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 5/2012 z 21. februára 2012 a uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Nt 4/2012 z 24. mája 2012, ako aj postupmi, ktoré týmto

rozhodnutiam predchádzali. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 8/2012-7 z 12. januára 2012 sťažnosť sťažovateľa (doručenú ústavnému súdu 9. decembra 2011) odmietol, a to v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu zo 14. decembra 2009 z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie a v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu z 27. januára 2011 z dôvodu jej oneskoreného podania. Uznesením č. k. I. ÚS 348/2012-7 zo 4. júla 2012 ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa (doručenú 25. júna 2012) v časti smerujúcej proti porušeniu práv rozsudkom okresného súdu zo 14. decembra 2009 a uznesením krajského súdu z 27. januára 2011 ako neprípustnú (z dôvodu existencie uznesenia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 8/2012 z 12. januára 2012), v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu z 21. februára 2012 z dôvodu jej oneskoreného podania a v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu z 24. mája 2012 (sp. zn. 5 Nt 4/2012) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

Uvedené dôvody, pre ktoré boli predchádzajúce sťažnosti sťažovateľa odmietnuté, predstavujú neodstrániteľné nedostatky procesných podmienok konania, ktoré nemôžu byť odstránené ani dodatočnou aktivitou sťažovateľa ako účastníka konania.

Existencia prekážky *res iudicata* vylučuje možnosť opakovane preskúmať sťažovateľove námietky porušenia ním označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 77/2009 zo 14. decembra 2009, uznesením krajského súdu sp. zn. 2 To 50/2010 z 27. januára 2011, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 5/2012 z 21. februára 2012 a uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Nt 4/2012 z 24. mája 2012, preto ústavný súd v tejto časti mohol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnuť aj ako neprípustnú.

2. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Nt 11/2012 a jeho uznesením z 18. októbra 2012

V označenom konaní okresný súd znova rozhodoval o návrhu sťažovateľa (v poradí druhý návrh) na povolenie obnovy konania, ktorý bol doručený okresnému súdu 21. augusta 2012. O tomto návrhu okresný súd uznesením č. k. 5 Nt 11/2012-16 z 18. októbra 2012

rozhodol tak, že ho podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu bola prípustná sťažnosť.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému postupu a uzneseniu okresného súdu z 18. októbra 2012 sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený konať a rozhodnúť krajský súd a v prípade jeho zistenia, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa súdom prvého stupňa, mal povinnosť týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

3. K namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos 23/2012 a jeho uznesením z 29. januára 2013

3.1 Pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos 23/2012 a jeho uznesením z 29. januára 2013, ústavný súd poznamenáva, že vo svojej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že nie je alternatívnou a ani ďalšou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). V dôsledku toho v konaní o ústavných sťažnostiach nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu vrátane posúdenia skutkových otázok, pretože jeho úlohou nie je zastupovanie, resp. nahradzovanie všeobecných súdov ako ich ďalšia opravná inštancia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 225/03, IV. ÚS 158/09). Akékoľvek skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť preto predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a teda z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 262/04). Ústavný súd takisto pripomína, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je aj prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (*mutatis mutandis* napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

Krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos 23/2012 rozhodol a uznesením z 29. januára 2013 rozhodol o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 5 Nt 11/2012-16 z 18. októbra 2012, ktorým okresný súd zamietol návrh na povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa. Výsledkom konania krajského súdu bolo, že sťažnosť sťažovateľa podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia druhostupňový súd okrem iného uviedol:

„Predpokladom povolenia obnovy konania, ktorá je jedným z dvoch mimoriadnych zákonom stanovených prostriedkov umožňujúcich zrušenie právoplatného rozhodnutia vo veci, je preukázanie splnenia podmienok, pokiaľ ide o trestné stíhanie, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, presne vymedzených v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por.

Podľa tohto ustanovenia obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

V rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nie je teda možné preskúmavať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou obvineného, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či bolo zachované právo na obhajobu a pod., ale skúma len, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a či by tieto dôkazy alebo skutočnosti same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi, ktoré boli známe už predtým, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo v rámci ktorých by bol uložený trest v zrejmom nepomere s účelom trestu...

Odsúdený vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania doručenom súdu prvého stupňa dňa 21. 8. 2012 uvádzal, že tento návrh podal na základe odporúčania Generálnej prokuratúry. Dôvodom je skutočnosť, že svedkyňa V. V. pri podaní vysvetlenia vo veci vedenej OO PZ P. pod ČVS: ORP-1378/PP-PP-2011 vypovedala inak ako v tejto trestnej veci, je tu podľa jeho názoru pochybnosť, že sa skutok stal, pretože vierohodnosť svedkyne V. V. je podľa jeho názoru pochybná. Táto svedkyňa v prípravnom konaní v tejto trestnej veci vypovedala, že pýtala peniaze od M. K. na učebné pomôcky, vo veci vedenej políciou pod ČVS: ORP-1378/PP-PP-2011 však vypovedala, že peniaze na nákup učebníc nemeckého jazyka jej dali rodičia a peniaze od svedka K. pýtala na rozbité okno.

Preskúmajúc obsah predloženého spisu súdu prvého stupňa sp. zn. 5 T 77/2009 ako aj spisu sp. zn. 5 Nt 4/2012 dospel krajský súd k záveru, že pokiaľ ide o prehodnocovanie zákonnosti pôvodného rozhodnutia a to v otázke, že svedkyňa poškodená nebola pred súdom prvého stupňa vypočutá, pričom v prípravnom konaní bola vypočutá len po začatí trestného stíhania pred vznesením obvinenia a bez prítomnosti obhajcu ako aj v otázke, že odsúdený nemal v pôvodnom konaní dostatok času na zvolenie si obhajcu, nemohli by tieto skutočnosti samy o sebe odôvodniť povolenie obnovy pôvodného konania, z dôvodov vyššie uvedených, teda tieto skutočnosti nie sú nové skutočnosti alebo dôkazy ako ich má na mysli ust. § 394 ods.1 Tr. por., navyše tieto otázky boli riešené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp, zn. 2 Tdo 5/2012 zo dňa 21. 2. 2012, ktorým bolo odmietnuté dovolanie obv. J. K.

Pokiaľ ide o skutočnosť, že poškodená V. V. mala v konaní vedenom pred OO PZ P. v inej trestnej veci (vedenej pod ČVS: ORP-1378/PP-PP-2011) uvádzať, že peniaze si požičala od M. K. na zaplatenie rozbitého okna v škole a učebnice nemčiny si kúpila za peniaze, ktoré jej dali rodičia, pričom v tejto trestnej veci (vedenej pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 5 T 77/2009) v prípravnom konaní dňa 4. 12. 2008 uviedla, že peniaze si požičala na nákup učebníc nemeckého jazyka, čím malo byť preukázané, že jej rodičia nedávali peniaze na učebné pomôcky, ide o novú skutočnosť. Preto bolo potrebné skúmať, či takáto nová skutočnosť je spôsobilá, či už sama o sebe alebo v spojení s doteraz známymi skutočnosťami a dôkazmi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného.

Súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že ani takýto dôkaz by nemohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine. V tejto súvislosti je treba povedať, že tak poškodená V. V. ako aj svedok M. K. zhodne potvrdili, že svedok K. dal poškodenej peniaze v hodnote 5.000,- Sk, a poškodená V. časť tejto sumy použila na nákup trička, teplákov a tenisiek na telesnú výchovu. Napokon aj poškodená S. M. pri svojej výpovedi dňa 5. 12. 2008 uviedla, že rodičia im na školské pomôcky neprispievali a aj ona si kúpila za peniaze, ktoré mali od svedka M. K. učebné pomôcky. Taktiež súd prvého stupňa sa v pôvodnom konaní zaoberal aj hodnotením vierohodnosti svedkyne poškodenej V. V. a to aj znaleckým dokazovaním, pričom bola skúmaná aj vierohodnosť výpovedí obžalovaných J. K. a S. K. a aj v kontexte hodnotenia týchto záverov by podľa názoru krajského súdu zmena v časti

výpovede svedkyne V. V. nebola takým dôkazom, ktorý by mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo o treste.

Prvostupňový súd teda dospel k správne mu záveru, že v prejednávanej veci podmienky pre povolenie obnovy pôvodného konania (sp. zn. 5 T 77/09) vyplývajúce z ust. § 394 Tr. por. zistené neboli. Navyše návrh odsúdeného J. K. na povolenie obnovy konania vo veci vedenej pred Okresným súdom Poprad, v ktorom uvádzal odsúdený rovnaké dôvody bol právoplatne zamietnutý aj uznesením Okresného súdu Poprad sp. zn. 5 Nt 4/2012 zo dňa 24. 5. 2012.

Z týchto vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd, považujúc rozhodnutie súdu prvého stupňa za zákonné a správne, sťažnosť odsúdeného v zmysle § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.“

V citovanej časti napadnutého uznesenia krajský súd uviedol zreteľné dôvody, prečo sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy pôvodného konania vedeného pod sp. zn. 5 T 77/2009 zamietol. Svoje závery pritom oprel o konkrétne ustanovenia príslušného procesnoprávneho predpisu (Trestného poriadku), ktorým sa konanie riadilo a ktoré v odôvodnení rozhodnutia citoval. Sťažovateľovi jasne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom ozrejmil, ktoré podmienky musia byť pre povolenie obnovy splnené a prečo tieto za splnené nepovažoval.

Ústavný súd nezistil, že by účinky výkonu odvolacej právomoci krajského súdu boli nezlučiteľné so základným právom účastníka konania na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny). Napadnuté rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu (Trestného poriadku), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Na posúdenie ústavnosti vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu považoval ústavný súd za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne konformný. Inými slovami, ústavný súd zisťoval, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav

nie je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Ústavný súd pritom dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu z 29. januára 2013 spĺňa všetky ústavou kladené požiadavky na spravodlivé rozhodnutie.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Aj keď sťažovateľ v sťažnosti bližšie nešpecifikoval, ktoré konkrétne základné právo z katalógu základných práv zaručených v čl. 46 ústavy namieta, z obsahu sťažnosti vyplýva, že išlo o námietku porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť z hľadiska možného porušenia základných práv zaručených v ďalších odsekoch čl. 46 ústavy už neposudzoval. Koniec koncov už zo samotného znenia týchto ustanovení je zrejmé, že tieto sa na vec sťažovateľa vzhľadom na predmet namietaného konania nemôžu vzťahovať.

3.2 Pokiaľ sťažovateľ namieta, že v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 7 Tos 23/2012 a jeho uznesením z 29. januára 2013 došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie, je potrebné uviesť, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02, A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru),

pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: Poradca podnikateľa 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (m. m. I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v napadnutom rozhodnutí po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok tento postup umožňujúcich podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi namietaným porušením práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

Tieto závery obdobne platia aj vo vzťahu namietaného porušenia čl. 6 ods. 3 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3.3 Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 50 a čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 13 ods. 4 ústavy ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ neuviedol žiaden argument na podporu tvrdenia o porušení

týchto práv v konaní o povolení obnovy konania. Porušenie práva na obhajobu, ktoré sťažovateľ v sťažnosti zvlášť zvýrazňuje, namietal iba v súvislosti s konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 5 T 77/2009 a s ním súvisiacimi konaniami vedenými krajským súdom ako odvolacím súdom (sp. zn. 2 To 50/2010) a najvyšším súdom ako dovolacím súdom (sp. zn. 2 Tdo 5/2012), prípadne v prípravnom konaní vedenom vyšetrovateľom PZ (ČVS: ORP-154/OVK-PP-2008). V konaní o povolenie obnovy konania v prípade sťažovateľa nebolo možné tieto základné práva aplikovať. V tomto type konania nešlo o rozhodovanie o vine a treste sťažovateľa (čl. 50 ods. 1 ústavy) a nemohlo dôjsť ani k porušeniu prezumpcie neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy). Rovnako tak v konaní o povolenie obnovy konania vzhľadom na predmet tohto konania sťažovateľ nemal dôvod obhajovať sa vo vzťahu k trestnej činnosti (čl. 50 ods. 3 ústavy), z ktorej už bol právoplatne uznaný vinným, a s tým súvisí aj nedôvodnosť prípadného odopierania jeho výpovede (čl. 50 ods. 4 ústavy) v takomto konaní. Ani základné práva zaručené v čl. 50 ods. 5 a 6 ústavy nie sú na prípad sťažovateľa aplikovateľné.

Podobná je situácia aj vo vzťahu k namietanému porušeniu práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu), keď sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by čo i len náznakom svedčila o možnosti zásahu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Tos 23/2012 do označeného práva sťažovateľa.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júla 2013